

Arrest

nr. 231 365 van 17 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat S. MAGUNDU MAKENGO
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2020 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 januari 2020 houdende de weigering van toegang aan de grens met terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. D'HAENENS, die loco advocaat S. MAGUNDU MAKENGO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 januari 2020 komt de verzoeker aan op de regionale luchthaven van Deurne, komende vanuit Nador (Marokko) met vlucht TB2602.

De verzoeker legt aan de grensdoorlaatpost een nationaal paspoort en een identiteitskaart voor van Mo., Mi. M., die de Spaanse nationaliteit heeft. Deze documenten blijken te zijn geseind voor inbeslagname.

Op 5 januari 2020, om 6u50, wordt de verzoeker verhoord door de luchthavenpolitie te Deurne. Hij verklaart dat hij niet de persoon is op het aangeboden paspoort en dat zijn echte naam Ma. Mo. is, van Marokkaanse nationaliteit.

Op 5 januari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende de weigering van toegang aan de grens met teruggedrijving (bijlage 11).

Deze beslissing tot weigering van toegang aan de grens met teruggedrijving, is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 5 januari 2020 en is gemotiveerd als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 5 januari 2020 om uur, aan de grensdoorlaatpost Regionale Luchthaven Deurne, werd door ondergetekende, W. K.

de heer:

naam M(...) voornaam M(...)

geboren op (...) geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Marokko wonende te (...), Marokko

houder van het document : geen,

houder van het visum nr. : geen

afkomstig uit Nador met TB2602, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene poogt het Rijk/schengengrondgebied te betreden zonder in het bezit te zijn van een geldig nationaal paspoort/reisdocument.

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene poogt het Rijk/schengengrondgebied te betreden zonder in het bezit te zijn van een geldig Schengenvisum, type C.

(I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°)

Reden van de beslissing: PV LPA DEURNE : AN.22.FS.000004/2020”

2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De taal van de procedure

In het verzoekschrift geeft de verzoeker aan te kiezen voor het Frans als proceduretaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient er evenwel op te wijzen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze van de partijen staat, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten, waarvan de werkring het hele land bestrijkt, krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles, deel IV, p737*).

De zaak moet voor de Raad derhalve worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

2.2. Het voorwerp van de vordering

De advocaat van de verzoeker geeft ter terechtzitting uitdrukkelijk aan dat de vordering enkel gericht is tegen de beslissing van 5 januari 2020 houdende de weigering van toegang aan de grens met terugdrijving (bijlage 11) en niet tegen de tevens in het verzoekschrift vermelde beslissingen van 5 en 7 januari 2020 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. De Raad beschikt ten aanzien van deze beslissingen tot vasthouding overigens ook niet over enige rechtsmacht.

2.3. De drie cumulatieve voorwaarden voor de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de

vordering tot schorsing van de teruggedrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3.2. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag een verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door een verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoeker dient dan ook gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Hoewel de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel een afzonderlijke voorwaarde uitmaakt om tot de schorsing van de tenuitvoerlegging over te gaan en deze voorwaarde dus niet kan worden vereenzelvigd met de voorwaarde dat een ernstig middel moet worden aangevoerd, is in artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaald dat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel van rechtswege geacht wordt te zijn vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd dat gesteund is op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In het verzoekschrift zet de verzoeker het volgende uiteen:

“DU PREJUDICE GRAVE DIFFICILEMENT REPARABLE

Conformément à l'article 39/82, §2 alinéa 1er de la loi du 15/12/1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, la condition du préjudice grave difficilement réparable est, entre autre, rempli si un moyen sérieux a été invoqué sur la base des droits fondamentaux de l'homme.

En l'espèce, le requérant invoque, entre autres, la violation de l'article 3 de la CEDH et du principe de la libre circulation de l'Union européenne au sein de l'espace Schengen garanti par l'article 45 de Charte européenne de droits fondamentaux que la décision attaquée a méconnu ;

Qu'il résulte de cet exposé que le préjudice grave difficilement réparable est lié au sérieux des moyens tel qu'il vient d'y être répondu ci-avant. Il s'ensuit que le préjudice allégué est, dans les circonstances de l'espèce qui sont celles de l'extrême urgence, suffisamment consistant et plausible. Il est dès lors satisfait à la troisième condition cumulative (En ce sens, RvV, Arrest, nr. 126 129 van 23 juni 2014 in de zaak RvV 154 689/II).”

De verzoeker beperkt zich aldus tot de verwijzing naar de door hem aangevoerde schendingen van artikel 3 van het EVRM en van het recht op vrij verkeer van burgers van de Europese Unie zoals voorzien in artikel 45 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Deze schendingen worden in het verzoekschrift als volgt toegelicht:

“En ce que l'article 3 CEDH dispose : « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. »

Alors qu' étant un ressortissant espagnol, en possession de documents nationaux, lesquels n'ont pas, à tout le moins, été taxés de faux, le requérant bénéficie du principe de la libre circulation des citoyens de l'union européenne au sein de l'espace Schengen ; lequel principe est également garanti par l'article 45 de la Charte européenne des droits fondamentaux.

Que partant le motif selon lequel l'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable ni d'un visa/titre de séjour valable au moment de son entrée dans l'espace belge ne peut suffire à justifier la décision attaquée (refoulement) allant jusqu'à le priver de liberté tout en le maintenir dans un lieu déterminé situé à la frontière ; ce qui constitue sans aucun doute un traitement inhumain et dégradant à son égard.

En agissant de la sorte, la partie adverse a violé le droit protégé par l'article 3 CEDH et par ricochet le principe de bonne administration, plus précisément celui de précaution ;

Rappelant la jurisprudence de la CEDH et du Conseil d'Etat, le conseil de céans a dit ce qui suit : « En raison du caractère absolu reconnu à l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, les Etats parties à la Convention, tel le Royaume de Belgique, ont le devoir non seulement de ne pas violer le droit protégé par cette disposition [...] mais aussi de prévenir les violations de ce droit. » (C.C.E (AG) n° 179.108 du 8.12.2016)»

De verzoeker geeft zodoende te kennen dat hij als Spaans staatsburger in het bezit was van de vereiste nationale documenten die niet van valsheid werden beticht. De verzoeker leidt hieruit af dat hij als burger van de Europese Unie een recht van vrij verkeer kan doen gelden, zoals voorzien in artikel 45 van het Handvest. Volgens de verzoeker kunnen de motieven inzake het niet in het bezit zijn van een geldig paspoort en een geldig visum, de bestreden beslissing dan ook niet schragen en kan het niet worden verantwoord dat hij van zijn vrijheid wordt beroofd en wordt vastgehouden in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken. De verzoeker besluit dat artikel 3 van het EVRM is geschonden.

De Raad wijst er evenwel op dat het nadeel, opdat het zou kunnen leiden tot de schorsing, het gevolg moet zijn van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Het weze herhaald dat de Raad niet de bevoegdheid heeft om te oordelen over de rechtmatigheid van de beslissing(en) tot vasthouding in een welbepaalde, aan de grens gelegen, plaats. Waar de verzoeker stelt dat zijn vrijheidsberoving een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt, dient dan ook te worden opgemerkt dat de Raad niet bevoegd is om te oordelen over enig nadeel dat uit de vrijheidsberoving zou voortvloeien. Dit nadeel kan overigens niet als moeilijk te herstellen worden geacht, daar de verzoeker overeenkomstig artikel 71 van de vreemdelingenwet de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank kan vatten, die in toepassing van artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet als enige bevoegd is om de wettigheid van de vrijheidsberoving te beoordelen.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing, dit is de effectieve teruggrijving van de verzoeker naar de plaats waar hij is ingescheept (Nador, Marokko), net tot gevolg heeft dat de vrijheidsberoving een einde neemt.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). In de mate de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing betwist, merkt de Raad vooreerst op dat deze kritiek geen enkel verband houdt met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Er kan immers niet worden ingezien hoe een eventueel gebrek in de motivering van deze of gene beslissing op zich reeds een foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zou uitmaken. Het spreekt daarnaast voor zich dat de verzoeker zich niet kan beperken tot de eenvoudige en niet onderbouwde bewering dat de verweerder het door artikel 3 van het EVRM gewaarborgde recht heeft geschonden.

Voorts moet worden opgemerkt dat het recht van vrij verkeer van burgers van de Unie (*cf.* artikel 45 van het Handvest) niet kan worden beschouwd als één van *“de grondrechten van de mens”* zoals bedoeld in 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet. De bewering van de verzoeker dat hij een Spaans staatsburger en dus een burger van de Unie is, is bovendien geheel in tegenspraak met de voorliggende

stukken. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoeker zich aan de grensdoorlaatpost heeft aangeboden met een Spaans paspoort en een Spaanse identiteitskaart op naam van Mo., Mi. M., van Spaanse nationaliteit en van het geboortjaar 1985. Beide documenten, waarvan bij het verzoekschrift nogmaals een kopie wordt gevoegd, bleken echter geseind te staan voor inbeslagname. De Raad stelt bovendien vast dat de handtekening van de betrokken Spaanse onderdaan, zoals deze voorkomt op het voorgelegde paspoort en op de voorgelegde identiteitskaart, geheel niet overeen stemt met de handtekening die de verzoeker zelf op verscheidene stukken van het administratief dossier heeft aangebracht. De verzoeker werd op 5 januari 2020 op de luchthaven te Deurne verhoord door de luchthavenpolitie en hij werd tijdens dit verhoor bijgestaan door een medewerker van de luchthaven, G. E., die de Arabische taal machtig is. Ten overstaan van de luchthavenpolitie verklaarde de verzoeker dat hij niet de persoon op het aangeboden paspoort is, dat hij het paspoort in Marokko heeft gekregen van iemand en dat het zijn intentie was om naar familie in Rotterdam te gaan en om in Nederland te gaan werken. De verzoeker verklaarde dat zijn echte naam Ma. M. is, met geboortjaar 1995. De verzoeker heeft aldus zelf toegegeven dat hij niet de persoon is aan wie het Spaanse paspoort toebehoort.

De loutere bewering dat de verzoeker als Spaans onderdaan het recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie geniet, kan dan ook niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat de verzoeker voor het overige geheel nalaat om te verduidelijken welk nadeel er precies uitgaat van te tenuitvoerlegging van de bestreden teruggrijvingsmaatregel. Ook de precieze ernst of omvang van een eventueel nadeel wordt met geen enkel concreet element ondersteund. Daartegenover staat dat de verzoeker blijkens de stukken van het administratief dossier op 5 januari 2020 een verklaring heeft ondertekend waarin hij stelt zo vlug mogelijk te willen terugkeren naar Nador.

Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoeker met zijn betoog, op generlei wijze met enig concreet gegeven of overtuigend argument een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantoot.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve niet voldaan

2.3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

C. DE GROOTE

